

פסח

על הפס' "ויסב אלוקים את העם דרך המדבר" אומר המדרש: "מכאן אמרו אפי' עני שבישראל חייב להסב. וקשה:

- 1) איך למדו מכאן שעני מיסב?
- 2) הרי אנו מסיבים דרך חירות ועני לא מרגיש כך?

ועונים שהרי יש מחלוקת מאיזה דין צריך להסב. לפי מ"ד אחד זכר למה שהיה פעם, ולפי מ"ד שני להרגיש בן חורין.

ואפשר לומר שכאן "ויסב" זה לשון הסבה ועני צריך להסב מהטעם של זכר לעבר וממילא אומר המדרש ש"מכאן למדו" מהמילים האלו למדו שצריך להסב גם היום.

ולפי"ז נוכל להסביר את מחלוקת הרמב"ם והרא"ש אם אכל מצה ושכח להסב, מה דינו (לרמב"ם: לא חוזר, לרא"ש: חוזר).

והרבי מבריסק מסביר את ביאור המחלוקת הזו האם הסבה זה חלק ממצוות מצה ובלי זה לא קוימה המצווה בשלמות או לא.

ועפ"ז נסביר את מחלוקת הרמב"ם והרא"ש במה שאמרנו קודם. הרמב"ם סובר שכל מצווה לחוד ומקיימים את זה מהטעם שצריך להרגיש בן חורין ואילו הרא"ש סובר שמקיימים אותה מהטעם של זכר לעבר.

מקור: הרב מיכאל שוהם שליט